

รายงานการวิจัย

การพัฒนาทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีศึกษา

โดย

นางสาวลพัชรพรรณ แสงยางใหญ่

ตำแหน่ง ครูอัตราจ้าง

โรงเรียนสตรีศึกษา

อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ

กิตติกรรมประกาศ

สารบัญ

สารบัญตาราง

สารบัญรูปภาพ

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1.2 คำถามการวิจัย

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.5 นิยามคำศัพท์

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ลักษณะทั่วไปของการแปล

2.2 ความสำคัญของการแปล

2.3 ทฤษฎีการแปล

2.4 ทฤษฎีอรรถศาสตร์

2.5 ชนิดของการแปล

2.6 ลักษณะงานแปลที่ดี

สารบัญ(ต่อ)

2.7 ปัญหาการแปล

บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

3.2 รูปแบบการวิจัย

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิจัยและอภิปราย

4.1 ผลการวิจัย

4.2 อภิปรายผล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

5.2 คำถามการวิจัย

5.3 กลุ่มเป้าหมาย

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.5 วิธีดำเนินงานวิจัย

5.6 วิเคราะห์ข้อมูล

5.7 สรุปผลการวิจัย

5.8 การอภิปรายผล

5.9 ข้อเสนอแนะ

5.9.1 ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

สารบัญ(ต่อ)

5.9.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

การแปลเป็นความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจทางวัฒนธรรมของทั้งสองภาษาที่เกี่ยวข้อง คือ ภาษาต้นฉบับ (source language) และภาษาแปล (Receptor language) ความสามารถในการใช้และเข้าใจภาษาทั้งสอง รวมถึงการใช้ทักษะการอ่าน การตีความ และการเขียน ผู้แปลจำเป็นต้องอ่านภาษาต้นฉบับอย่างลึกซึ้ง ในกรณีที่ต้นฉบับใช้ภาษาแบบสร้างสรรค์ (creative) หรือมีความกำกวม (ambiguous) ผู้แปลก็ต้องตีความ ต้องเข้าถึงต้นฉบับอย่างแท้จริงก่อนจะถ่ายทอดความหมายออกมาเป็นภาษาแปลที่เหมาะสมได้ การเข้าถึงต้นฉบับอย่างแท้จริง นอกจากจะมีความสามารถในการใช้ภาษาแล้ว ผู้แปลต้องเข้าใจและลุ่มลึกถึงวัฒนธรรมที่มาพร้อมกับภาษา ทั้งนี้เนื่องจากภาษาเป็นตัวกำหนดวัฒนธรรมและในทางกลับกันวัฒนธรรมถูกกำหนดโดยภาษาด้วย (Larson, 1998) การแปลช่วยให้คนที่อยู่ในแต่ละส่วนของโลกได้รับรู้เรื่องราว สภาพแวดล้อม ความคิด ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมของถิ่นอื่นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะค่อยๆ ซึมซับจนเกิดเป็นความเข้าใจคนเชื้อชาตินั้นๆ ได้

นักทฤษฎีการแปลหลายท่านได้เสนอให้ ทำการศึกษาวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการศึกษาวิชาแปล หรือให้นำผลการศึกษาวรรณกรรมของภาษาที่เกี่ยวข้องการใช้ในการแปลและยังมีความเห็นว่าการแปลเป็นเรื่องเกี่ยวกับภาษา และการแปลก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมด้วย (Larson, 1998; Bassnett, 2007) การศึกษาเรื่องความเข้าใจในวัฒนธรรม การตีความภาษาให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมของภาษา และการถ่ายทอดความหมายของภาษาโดยการแปล และให้ผู้อ่านเข้าใจได้ลึกซึ้งเท่าเทียมกับความเข้าใจที่เจ้าของภาษาได้รับในการอ่านภาษาแม่ของตน เป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับนักวิชาการแปล และนักแปลโดยทั่วไป เพราะเป็นลักษณะที่อาจก่อให้เกิดปัญหาในการแปลได้

การแปลที่ดีย่อมต้องการสื่อความหมายและอารมณ์ความรู้สึกที่ภาษามีต่อผู้อ่านให้เท่าเทียมกันทั้งในการอ่านภาษาต้นฉบับและภาษาแปล การแปลตรงตัวเพื่อให้ได้ความหมายชัดเจน ตลอดจนภาพพจน์ให้ใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด แต่ผู้แปลยังไม่สามารถเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึก รวมทั้งวัฒนธรรมได้ เนื่องจากทักษะภาษาไทยที่ไม่มีพื้นฐานเพียงพอ อาจจะใช้คำไม่ถูกต้อง รูปแบบประโยคไม่ตรงกับภาษาที่ต้องแปลจึงส่งผลให้การแปลออกมาไม่ดีพอนัก ผู้แปลไม่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาต้นฉบับซึ่งก็คือภาษาญี่ปุ่น ผู้แปลไม่เข้าใจคำศัพท์และสำนวนบางสำนวน ในบางครั้งผู้แปลละเลยความสำคัญของการข้ดเกลาภาษาไทยให้สวยงามสละสลวย มีการแปลแบบคำต่อคำ ดังนั้นข้อความและสำนวนบางอย่างที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยจะแปร่งๆ ไม่รื่นหู หรือบางครั้งก่อให้เกิดภาพที่แตกต่างจากเจตนาของผู้แต่ง อีกปัญหาหนึ่งที่พบมากคือการใช้พจนานุกรมสองภาษาอย่างไม่ถูกต้อง กล่าวคือผู้แปลยึดความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรมสองภาษามากกว่าความหมายในบริบท ผลการทดลองของคุสเมาลีไว้ในหนังสือทฤษฎีและหลักการแปลว่า “ถึงแม้ผู้แปลจะหาความหมายของคำโดยดูจากบริบทของตัวบทได้แล้ว แต่ถ้า

ไม่พบคำๆนั้นในพจนานุกรมสองภาษา ผู้แปลมักจะไม่มีเวลามากพอที่จะใช้คำแสดงความหมายตามที่วิเคราะห์ได้จากบริบทมาใช้ในงานแปล เพราะกลัวว่าจะเกิดความผิดพลาด” (รศ. ดร. วรณา แสงอร่ามเรือง, 2548)

ผู้วิจัยได้จัดทำชุดแบบฝึกเสริมทักษะการแปลเพื่อพัฒนาทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น แบบฝึกเสริมทักษะถือเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถนำมาพัฒนาหรือแก้ปัญหานักเรียนได้ เพราะแบบฝึกจะช่วยฝึกทักษะให้นักเรียนมีความสามารถในทักษะต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่ง สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544: 2) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกจะทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ แบบฝึกทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน และแบบฝึกจะฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลตนเองได้

จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงได้ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการแปล เพื่อพัฒนาทักษะภาษาการแปลภาษาญี่ปุ่นให้กับเด็กมัธยมศึกษาปีที่4 เป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อที่จะได้ถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนต้นฉบับให้ผู้อ่านฉบับแปลรู้เรื่อง เข้าใจและอ่านได้อย่างอรรถรส

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อค้นหาปัญหาการแปลที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนหรือผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับภาษาเดิม
2. เพื่อศึกษาระดับความรู้พื้นฐานและวัฒนธรรมภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน
3. เพื่อหาวิธีแก้ไขในการแปลไม่ถูกประเด็นและการแปลผิด
4. เพื่อนำปัญหาที่ได้จากการวิจัยมาพัฒนาทักษะของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อพัฒนาทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5 มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอมะนัง จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 500 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอมะนัง จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 5 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการแปล

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น

4. ระยะเวลาการดำเนินการวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการแปล หมายถึง กระบวนการที่ผู้เรียนสามารถแปลข้อความจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยและจากภาษาไทยเป็นภาษาญี่ปุ่นในประเด็นการแปลคำนำหน้านาม การแปลคำนาม การแปลคำศัพท์ การแปลกาล การแปลวาก การแปลการใช้กริยาให้สอดคล้องกับประธานและการแปลกริยาลี

การพัฒนาทักษะการแปล หมายถึง กระบวนการพัฒนาความสามารถในการแปลโดยใช้แบบฝึกหลังจบการเรียนรู้แต่ละบทและมีการสะท้อนข้อผิดพลาดและสาเหตุ

ข้อผิดพลาดในการแปล หมายถึง ข้อผิดพลาดในการแปลของผู้เรียนในระดับไวยากรณ์ตามเนื้อหาในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนใน 7 ประเด็นดังกล่าว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้ทางการแปลที่จะนำไปใช้ในการสอนวิชาการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นไทย
2. ได้ทราบถึงชนิดและประเภทของวัฒนธรรมของทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย ที่ต้องใช้เทคนิคพิเศษในการถ่ายทอดความหมาย
3. ได้เทคนิคการแปลความภาษาญี่ปุ่นเป็นไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับปัญหาที่จะศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 หลักสูตรวิชาการแปลเบื้องต้น

ตอนที่ 2 เอกสารเกี่ยวข้องกับการแปล

- 2.1 ลักษณะทั่วไปของการแปล
 - 2.1.1 ความหมายของการแปล
 - 2.1.2 ความสำคัญของการแปล
 - 2.1.3 ทฤษฎีการแปล
 - 2.1.4 ทฤษฎีอรรถศาสตร์
 - 2.1.5 ชนิดของการแปล
 - 2.1.6 ลักษณะงานแปลที่ดี
- 2.2 ปัญหาการแปล

ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 หลักสูตรวิชาการแปลเบื้องต้น

ในอดีตการแปลเป็นวิธีการสอนภาษาต่างประเทศวิธีหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลายที่เรียกว่า Grammar Translation Method แต่วิธีการนี้ถูกโจมตีว่าเป็นวิธีสอนที่โบราณและไม่ได้ผล จึงมีการสอนแบบใหม่ คือ Direct Method วิชาแปลจึงไม่ได้ถูกบรรจุในหลักสูตรการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษา ต่อมาในระยะไม่กี่ปีมานี้ความต้องการทางด้านการแปลมีมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการทุกสาขา ด้านธุรกิจการค้า ด้านกฎหมาย ด้านบันเทิงคดี กระทั่งวงการศึกษาธิการ มองเห็นความสำคัญของการแปลจึงได้บรรจุรายวิชานี้เป็นรายวิชาเลือก ระดับมัธยมศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

เชวง จันทรเขตต์ (2528, คำนำ) กล่าวว่า ผู้ศึกษาในระดับอุดมสถาบันไม่ว่าจะได้ศึกษาวิชาการแปลในฐานะวิชาบังคับหรือวิชาเลือกหรือไม่ก็ตาม เวลาศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลทำการวิจัยหรือเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ล้วนต้องอาศัยการแปลทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่านิสิต นักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา ไม่ว่าจะศึกษาในสาขาวิชาใดก็ตามล้วนต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแปล

สุลักษณ์ ศิวลักษณ์ (2545, หน้า 163) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการการจัดหลักสูตรเรื่องการสอน แปลว่าถ้าผู้เรียนให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องการแปลในการเรียนภาษาจะช่วยพัฒนาระบบการเรียน ภาษาไทยได้มาก แต่ที่เป็นอยู่ผู้เรียนไม่ได้คิดถึงเรื่องแปลอย่างจริงจัง ถ้าผู้เรียนได้คิดเรื่องนี้อย่างแท้จริง คุณภาพการแปลหนังสือเมืองไทยจะดีขึ้น

กล่าวโดยสรุปคือ สถาบันการศึกษาไม่ว่าจะเป็นสถาบันระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา จะต้องให้ความสำคัญกับวิชาการแปลเนื่องจากเป็นวิชาที่ให้ทักษะที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้โดยตรงในชีวิตประจำวันและในหน้าที่การงาน สถาบันต่างๆจึงจำเป็นต้องสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาการ แปลให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

ตอนที่ 2 เอกสารเกี่ยวข้องกับการแปล

2.1 ลักษณะทั่วไปของการแปล ผู้วิจัยขอเสนอเอกสารที่เกี่ยวข้องในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ ลักษณะทั่วไปของการแปลดังหัวข้อต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของการแปล

ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้ให้นิยามของการแปลไว้ในแง่มุมต่างๆดังนี้

นิดาและเทเบอร์ (Nida and Taber, 1982, p.12) ได้กล่าวไว้ว่า การแปลมีองค์ประกอบคือ การผลิต ข้อความในภาษาแปลให้ใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับได้อย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด ประการแรกต้องคำนึงด้าน ความหมายและประการที่สองในด้านท่วงทำนองการเขียน

แคทฟอร์ด (Catford, 1965, p.7) กล่าวว่า การแปลคือการนำข้อความภาษาหนึ่ง (ภาษาต้นฉบับ) ไป แทนที่ด้วยภาษาอีกภาษาหนึ่ง

นิวมาร์ค (Newmark, 1981, p.7) กล่าวว่า การแปลเป็นงานศิลปะที่ผู้แปลพยายามหาข้อความในภาษา หนึ่ง ไปแทนที่ข้อความในอีกภาษาหนึ่ง

ปัญญา บริสุทธิ์ (2547, หน้า 4) ให้ความหมายของการแปลตามหลักทฤษฎีสันนิษฐานใหม่ว่าการแปลคือ การนำ ความหมายจากต้นฉบับมาถ่ายทอดในฉบับแปลอย่างถูกต้อง เป็นธรรมชาติและใช้โครงสร้างทางภาษาลำดับแปลที่สอ คล้องกับแบบแผนของการใช้ภาษานั้นๆ

วรนาถ วิมลเฉลา (2537, หน้า4) ได้ประมวลความหมายของการแปลไว้ว่า การแปลเป็นการถ่ายทอด ความคิดจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งโดยให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ ตรงตามต้นฉบับทุกประการ ไม่มีการตัด ต่อหรือแต่งเติมที่ไม่จำเป็นใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งควรรักษาให้ได้รูปแบบตรงตามฉบับเดิมอีกด้วย

สัญญาวิ สายบัว (2542, หน้า 1) กล่าวว่า การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายของต้นฉบับสู่ฉบับ แปล บทต้นฉบับและบทฉบับแปลเป็นข้อความสองข้อความที่ต่างกันในเรื่องของคำและการผูกประโยค แต่มี ความหมายเดียวกัน

จากความหมายดังกล่าวจึงอาจสรุปได้ว่า การแปลคือ การถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปเป็น ภาษาแปล โดยให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ตรงตามต้นฉบับ ไม่มีการตัดต่อหรือแต่งเติมที่ไม่จำเป็นใดๆทั้งสิ้น

2.1.2 ประวัติการแปลในประเทศไทย

กรมวิชาการ (2540, หน้า 63-64) ได้กล่าวถึงประวัติการแปลในประเทศไทยว่าเริ่มตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชส่งโกษาปานไปเฝ้าพระเจ้าหลุยส์แห่งประเทศฝรั่งเศสจึงมีการฝึกฝนนักแปลประจำราชสำนัก มีการแปลเอกสารต่างๆในการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และมีการสอนภาษาอังกฤษในราชสำนัก และเชวง จันทะเรตต์ (2528, หน้า 7) ได้กล่าวไว้ว่า การแปลภาษาเป็นภาษาไทยเกิดขึ้นเนื่องจากเรื่องศาสนาแต่เป็นเรื่องของศาสนาคริสต์โดยคณะมิชชันนารี การพิมพ์คำสั่งสอนเริ่มขึ้นในตอนต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ และในรัชกาลที่ 4 มีการตื่นตัวในเรื่องการศึกษามากขึ้น มีการเรียนการสอนภาษา มีการสอนแปลเป็นทางราชการ มีคนไทยออกไปศึกษาในต่างประเทศ มีการออกหนังสือพิมพ์ 6 ฉบับ หมอบรัดเลย์ เป็นบรรณาธิการในยุครัชกาลที่ 6 งานแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยแพร่หลายและก้าวหน้ามาก งานที่แปลมีหลายด้าน เช่น การแปลข่าวสาร บทความ ความคิดเห็นและบทความทางวิชาการ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร เหตุที่มีงานแปลมากเพราะมีผู้รู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งสมัยรัชกาลที่ 7 จนถึงสมัยปัจจุบัน สื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์ยังคงเป็นสนามของนักแปล แต่ลักษณะงานแปลขยายวงกว้างออกไปอีก ได้แก่ งานแปลทางด้านวิชาการ งานแปลทางด้านธุรกิจ งานแปลทางราชการ งานแปลทางด้านหนังสือพิมพ์

สรุปได้ว่า การแปลในประเทศไทยเริ่มมาจากสมัยกรุงรัตนโกสินทร์และเริ่มมีบทบาทสำคัญในสังคมไทย ความต้องการด้านการแปลมีมากขึ้นและลักษณะงานแปลขยายวงกว้างออกไปจากทางด้านศาสนา

2.1.3 ทฤษฎีการแปล

การแปลคือการเปลี่ยนรูปแบบ (form) จากภาษาต้นฉบับ (source language) ไปเป็นภาษาแปล (receptor language) โดยไม่เปลี่ยนความหมาย (meaning) และการแปลที่ดีจะต้องยังคงไว้ซึ่งรสชาติ อารมณ์ ความตั้งใจ ตลอดจนผลของภาษา (force) ที่มีต่อผู้อ่าน (Larson 1998, Newmark 1992) ภาษาแปลจะต้องเป็นธรรมชาติ ชัดเจน และถูกต้อง โดยไม่มีการตัดทอน เพิ่มเติม หรือบิดเบือนไปตามความเห็นของผู้แปลด้วย (Larson 1998)

ขั้นตอนในการแปลตามความคิดของ Larson (1998) ประกอบด้วย 1) การศึกษาภาษาต้นฉบับอย่างระมัดระวังทั้งในแง่ของคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ สถานการณ์แวดล้อมในการสื่อความหมาย และองค์ประกอบทางวัฒนธรรม 2) นำองค์ประกอบเหล่านี้มาวิเคราะห์และหาความหมาย 3) เขียนความหมายที่ได้ลงเป็นภาษาแปลโดยใช้หลักไวยากรณ์และรูปแบบที่ถูกต้องของภาษาแปล รวมทั้งหากมีประเด็นทางวัฒนธรรมด้วย

รูปแบบและขั้นตอนการแปลในความคิดของ Newmark (1995) ประกอบด้วย การอ่านต้นฉบับ ตีความและวิเคราะห์ หลังจากนั้นจึงทำการแปลด้วยการหาความหมายที่ต้นฉบับต้องการสื่อ และนำมาเปลี่ยนให้เป็นภาษาตามหลักของภาษาแปลจึงจะได้ภาษาแปล จะเห็นได้ว่า รูปแบบของ Larson (1998) และ Newmark (1995) ก็คล้ายคลึงกัน กล่าวคือมิใช่เป็นการแปลโดยตรงจากรูปแบบของภาษาต้นฉบับ แต่เป็นการหาความหมายของภาษาต้นฉบับด้วยการวิเคราะห์แล้ว จึงนำความหมายนั้นมาแสดงออกด้วยรูปแบบของภาษาแปล

2.1.4 ทฤษฎีอรรถศาสตร์

นักวิชาการทางภาษาและความหมายได้ให้คำจำกัดความของอรรถศาสตร์ หรือวิชาที่ว่าด้วยความหมายไว้หลายนิยาม ดังเช่น

Katz (1972) กล่าวว่า อรรถศาสตร์คือการศึกษาคำหมายของภาษาดังที่ได้แสดงไว้ในข้อความที่เป็นเนื้อหาโดยแยกออกจากการศึกษาโครงสร้างของภาษาและการออกเสียง

Bell (1991) กล่าวว่า ภาษาเป็นโครงสร้างที่มีรูปแบบ เรียกว่า “รหัส” ซึ่งประกอบด้วยหน่วยที่จะรวมกันเพื่อแสดงคำหมายและในขณะเดียวกันภาษาก็จะมีระบบของการสื่อคำหมายในรูปแบบที่ผ่าน “รหัส” เหล่านี้เพื่อหมายถึงสิ่งต่างๆ จนเกิดเป็นการสื่อสารที่มีคุณค่าคือเข้าใจกันได้

Larson (1998) แสดงทฤษฎีทางความหมายว่ามีสองระดับคือ ระดับโครงสร้างลึก (deep structure) และระดับโครงสร้างผิว (surface structures) โครงสร้างลึกก็คือความหมายที่ต้องการจะสื่อหรือความหมายที่แท้จริง (meaning) ส่วนเมื่อสื่อความหมายจะใช้รูปแบบที่เลือกให้เหมาะสมกับตัวความหมาย จุดประสงค์ และสถานการณ์ซึ่งก็คือรูปแบบ (Form) ของโครงสร้างผิว เช่น เมื่อเราหิวน้ำและต้องการขอ น้ำดื่ม นั่นก็คือโครงสร้างลึก เราอาจพูดได้หลายรูปแบบเป็นโครงสร้างผิว เช่น

หิวจัง ขอน้ำกินหน่อย

ขอน้ำหน่อย คอแห้งแล้ว

ขอกินน้ำหน่อย หิวน้ำ

ทุกสำนวนมีความหมายตามโครงสร้างลึก แต่มีรูปแบบต่างๆ กันได้ตามแต่ผู้พูดจะเห็นเหมาะสม การสื่อความหมายจึงรวมไปถึงการเลือกใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Communication situation) เช่น ต้องการถาม บอกเล่า แสดงความโกรธ แสดงความพอใจ ก็จะเลือกโครงสร้างผิวที่แสดงสถานการณ์เหล่านี้ควบคู่ไปกับการเลือกคำ และโครงสร้างประโยค

หน่วยทางอรรถศาสตร์ (Semantic Units) ลาร์สัน (1998) แบ่งชั้นของอรรถศาสตร์ออกเป็น

สรรพสิ่ง (things) ได้แก่สิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่เป็นธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติ และสิ่งที่ไม่มีชีวิต

เช่น เค้ก ผี เทพ หิน จักรภพ ความคิด และเลือด

เหตุการณ์ (events) ได้แก่การกระทำ การเปลี่ยนสภาวะ และประสบการณ์ เช่น กิน

วิ่ง คิด ละลาย ยืด และยิ้ม

การขยายความ (attributes) อาจเป็นในแง่ของคุณภาพและปริมาณของสรรพสิ่ง หรือ

เหตุการณ์ เช่น ยาว หนา นุ่ม อย่างช้าๆ เล็กน้อย และทุกอย่าง

ความสัมพันธ์ (Relations) ได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยทางอรรถศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้น เช่น กับ โดย เพราะว่า ตั้งแต่ และ ดังนั้น หลังจาก

อาจสรุปหน่วยของอรรถศาสตร์ได้ว่า

สรรพสิ่ง ก็คือ คำนาม และสรรพนาม

เหตุการณ์ ก็คือ คำกริยา

การขยายความ ก็คือ คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์

ความสัมพันธ์ ก็คือ คำเชื่อม บุพบท คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์อื่นๆ

นักภาษาศาสตร์ เช่น Fromkin and Rodman (1993) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต้องรวมถึง การเรียนรู้ความหมายของเสียงที่ต่อเนื่องกันซึ่งความหมายของเสียงเหล่านี้มีการตกลงร่วมกันในหมู่เจ้าของภาษาไว้แล้ว อรรถศาสตร์คือวิชาที่ว่าด้วยความหมายของภาษาตั้งแต่ระดับคำ วลี และประโยค ดังนั้น อรรถศาสตร์จึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับการแปล เพราะการแปลก็คือขั้นตอนในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่ง ไปยังอีกภาษาหนึ่งนั่นเอง

2.1.5 ชนิดของการแปล

Newmark (1988) ได้บรรยายการแปลโดยแบ่งชนิดของการแปลออกเป็นหลายชนิดที่สำคัญ ได้แก่

1. การแปลคำต่อคำ (word-for-word translation) ซึ่งในปัจจุบันจะใช้ก็เฉพาะเพื่อการวิเคราะห์ภาษาเพื่อหาข้อมูลทางภาษาศาสตร์
2. การแปลตรงตัว (literal translation) เป็นการแปลโดยไม่คำนึงถึงบริบท เป็นการถ่ายทอดความหมายของคำและโครงสร้างทางไวยากรณ์จากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาแปลให้ใกล้เคียงกันที่สุด
3. การแปลตามหลักอรรถศาสตร์ (Semantic translation) เป็นการแปลเพื่อถ่ายทอดความหมายเป็นสำคัญ และพยายามปรับโครงสร้างประโยคเพื่อให้บรรลุถึงความหมายที่ต้องการถ่ายทอดให้มากที่สุด
4. การแปลเพื่อสื่อสาร (communicative translation) เป็นการพยายามสื่อความหมายจากภาษาต้นฉบับมาเป็นภาษาแปลในบริบทของภาษาแปล โดยเน้นการสื่อสารที่ให้ทั้งข้อมูลและข่าวสารที่ยอมรับได้ทั้งในแง่ความหมายและภาษาสำนวนที่เป็นธรรมชาติ

โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่าการแปลอยู่ 2 ชนิดใหญ่ๆ คือ

1. การแปลตรงตัว การแปลชนิดนี้เป็นการเก็บรักษารูปแบบเดิมของภาษาต้นฉบับไว้เป็นการแปลในยุคต้น เมื่อผู้แปลยังไม่มีประสบการณ์และไม่รู้ทฤษฎีการแปล ในปัจจุบันการแปลตรงตามตัวอักษรจะยังใช้ในการวิเคราะห์ภาษาตามแนวภาษาศาสตร์เท่านั้น ไม่ใช้ในการแปลเพื่อมุ่งถ่ายทอดความหมาย

ตัวอย่างการแปลตรงตัวจากภาษาอังกฤษเป็นไทย

Vas al aeropuerto.

เขากำลังจะไปจับเครื่องบิน

(เขาจะรีบไปขึ้นเครื่องบินให้ทัน)

El Gobierno ocurrido por Mr. Prayut.

(รัฐบาลที่มีนายประยุทธ์ เป็นผู้นำ)

จะเห็นว่าการแปลตรงตัวนอกจากจะแปลความหมายของคำทีละคำแล้ว ยังเก็บรักษาที่ตั้งของคำในประโยคไว้ด้วย ทำให้เข้าใจยากและไม่เป็นสำนวนไทยที่ดี

2. การแปลเป็นสำนวนไทยที่ดีผู้แปลที่ดีต้องหลีกเลี่ยงการแปลตรงตัว และพยายามปรับสำนวนให้เป็นภาษาไทย โดยไม่ยึดติดกับรูปแบบของภาษาต้นฉบับ ซึ่งจะทำให้ได้ด้วยการอ่านต้นฉบับจนเข้าใจแล้วเขียนออกมาในความหมายที่เข้าใจโดยใช้ภาษาไทยที่ชัดเจนและให้รสชาติเท่าเทียมกับต้นฉบับโดยไม่จำเป็นต้องเก็บรูปแบบเดิมไว้ เช่น

Buenos días

ไม่จำเป็นต้องแปลว่า “อรุณสวัสดิ์” แต่อาจ

แปลว่า สวัสดีค่ะ เหนยๆ

Buenas noches

ไม่จำเป็นต้อง “สวัสดีตอนกลางคืน” แต่อาจ

แปลว่า “ไปละนะ” หรือ “สวัสดี” เหนยๆ ก็ได้

การพยายามแปลให้ตรงตัวเป็นความพยายามขั้นแรก แต่ถ้าไม่ออกมาเป็นภาษาไทยธรรมชาติก็ต้องปรับให้
เหมาะกับสถานการณ์ของภาษาด้วย

2.1.6 ลักษณะงานแปลที่ดี

เมื่อผู้แปลเลือกเอกสารที่จะแปลและจัดทีมผู้แปลแล้ว ก่อนจะลงมือแปลต้องอ่านเอกสาร
อย่างละเอียดรอบคอบ และค้นคว้าข้อมูล ตลอดจนสอบถามที่ปรึกษาทั้งทางด้านเนื้อหาและภาษา
และในกรณีที่ภาษาต้นฉบับยากแก่การเข้าใจก็ถามจากผู้รู้ทางภาษาด้วย หลังจากทำความเข้าใจแล้วก็
ลงมือแปล ออกเป็นภาษาไทยโดยผ่านขั้นตอนการแปลและการเขียน เมื่อแปลเสร็จครั้งแรกเรียกว่า
ร่างที่หนึ่งจะทำการประเมินหรือส่งให้ผู้ตรวจสอบงานแปลอ่าน การประเมินงานแปลจะใช้หลัก 3
ประการ ซึ่งได้แก่ความถูกต้อง ความชัดเจน และความเป็นธรรมชาติ (Larson 1998) ซึ่งอาจอธิบาย
ได้จากการวิเคราะห์งานแปลอังกฤษเป็นไทยโดยทั่วไป (พัชร โภคาสมฤทธิ์ 2006) ได้ดังต่อไปนี้

1. ความถูกต้อง นับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดเพราะผู้อ่านงานแปลมิได้เห็นต้นฉบับ
เพราะ ฉะนั้นข้อมูลที่ได้โดยเฉพาะในการถ่ายทอดเทคโนโลยีจะได้รับการอ่านงานแปล ผู้แปลจะต้องถ่ายทอด
ความหมายให้สมบูรณ์และถูกต้องโดยไม่ต่อเติม ตัดทอนหรือใส่ความเห็นของตนลงไป และจะต้องแปลให้มี
บรรยากาศหรือรสชาติของภาษาเหมือนต้นฉบับด้วย

2. ความชัดเจน ความชัดเจนเกิดจากเทคนิคการเขียนและเรียบเรียง การเลือกใช้คำตลอดจน
การอ่านทบทวนแบบมีระบบ บางครั้งงานแปลที่ถูกต้องอาจอ่านเข้าใจยาก เพราะมีโครงสร้างภาษาสลับซับซ้อน มี
การใช้ศัพท์ที่คลุมเครือ ซึ่งอาจเกิดจากการตีความต้นฉบับได้ไม่ชัดเจนจนทำให้แปลไม่ได้ หรืออาจเกิดจากเทคนิค
การเขียนภาษาไทยหรือภาษาแปลที่ไม่ดีพอ ผู้ตรวจงานแปลอาจขอให้ผู้แปลแก้ไขในส่วนที่ไม่ชัดเจนก่อนจะนำไป
พิมพ์เผยแพร่

3. ความเป็นธรรมชาติ ความเป็นธรรมชาติของงานแปลอังกฤษเป็นไทยก็คือ เมื่อแปลแล้ว
ต้องเป็นภาษาไทยที่ดี ใช้ศัพท์สำนวนที่คนไทยใช้ เมื่อแปลแล้วไม่ควรรู้ทันที่ว่าเป็นเอกสารที่แปลมา
เพราะยังมีโครงสร้างประโยคและวิธีเรียงคำเป็นภาษาต้นฉบับอยู่ วิธีแก้ภาษาให้เป็นธรรมชาติ ทำได้
โดยการเรียบเรียงและปรับสำนวนแปลร่างที่หนึ่ง ผู้แปลไม่ควรยึดติดอยู่กับรูปแบบ (form) ของภาษา
แต่ควรยึดความหมาย (meaning) เป็นสำคัญ โดยถ่ายทอดความหมายในรูปแบบภาษาไทย หรือ
ภาษาแปลให้เป็นธรรมชาติให้มากที่สุด

หลังจากแปลแล้วผู้แปลอาจประเมินงานแปลของตนโดยใช้หลัก 3 ประการข้างต้น นอกจากนี้
ยังอาจใช้เทคนิคการแปลกลับไปมา (back translation) มาทดสอบว่างานแปลของตนถูกต้องแม่นยำ
หรือไม่ การแปลกลับไประหว่างภาษาต้นฉบับและภาษาแปล จะทำให้ทดสอบความหมายได้ เพราะหากแปล
กลับไปเป็นภาษาต้นฉบับแล้วความหมายเปลี่ยนไป ก็แสดงว่ามีความผิดพลาดเกิดขึ้นจนมีผลต่อความหมาย อีก

เทคนิคหนึ่งในการทดสอบงานแปลก็คือการทิ้งงานแปลที่แปลเสร็จแล้วไว้ช่วงเวลาหนึ่ง (Stay away period) เช่น หนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน แล้วกลับมาอ่านงานแปลใหม่ เมื่อมาอ่านงานแปลอาจมีสิ่งที่เข้าใจยาก หรือเข้าใจไม่ตรงกับต้นฉบับ จะได้แก้ไขเพื่อประกันคุณภาพของงานแปลได้อีกทางหนึ่ง

2.7 ปัญหาการแปล

การแปลที่ไม่ได้ความหมายตรงตามต้นฉบับ คือ ปัญหาในการแปลซึ่งมีหลายลักษณะ เช่น

- 1) เห็นว่ายากจึงแปลไม่ได้
- 2) แปลไม่ได้ความหมาย อ่านแล้วไม่เข้าใจ
- 3) แปลคำศัพท์ แปลความหมายผิด
- 4) แปลสรุป หรือรวบรัด
- 5) แปลเกินความหมาย
- 6) แปลไม่ตรงกับประเภทของต้นฉบับ เช่น ต้องแปลตรงตัว แต่แปลเป็นเอาความ
- 7) แปลได้ภาษาไม่กระชับ

ผู้ที่ทำการแปลจะต้องตระหนักเสมอว่า “คำแปลที่ดีอาจมีมากกว่าหนึ่ง แต่คำแปลที่ดีต้องมีเพียงหนึ่งเท่านั้น” เพราะการใช้ถ้อยคำ สำนวนแปลเป็นศิลปะ และยังร่วมสมัย คือถ้าเป็นเรื่องอดีต ถ้อยคำ สำนวนที่ใช้ในการแปล ต้องใช้อดีต ถ้าเป็นเรื่องปัจจุบันก็ต้องเป็นภาษาในปัจจุบัน และที่สำคัญในภาษาไทย ความหมายของสิ่งหนึ่งๆ มักจะมีคำที่แสดงความหมายของสิ่งนั้นได้หลายคำ ผู้แปลจึงต้องรู้จักเลือกใช้คำให้เหมาะสม แต่ในด้านความถูกต้องของคำแปลแล้วจะต้องมีเพียงหนึ่งเท่านั้นที่จะถ่ายทอดความหมายจากบทต้นฉบับ ปัญหาในการแปลถ้าดูจาก 7 ประการข้างต้น จะพอมองออกว่าเป็นปัญหาที่เน้นไปทางความถูกต้องของความหมายจากบทต้นฉบับ ถ้าจะขยายความในแต่ละข้อก็จะเห็นได้ ดังนี้

- 1) ยาก...แปลไม่ได้ : นักเรียนเห็นบทต้นฉบับภาษาต่างประเทศ แล้วอ่านไม่รู้เรื่องเลย ก็เพราะระดับความรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนยังไม่ถึงระดับภาษาต่างประเทศในบทต้นฉบับ

การแก้ปัญหา – อย่าพยายามแปล เพราะจะทำให้ได้งานแปลที่มีข้อผิดพลาด (errors) มาก ตัวผู้แปลเองจะเกิดการเบื่อหน่าย และไม่ชอบการแปล งานที่จะแปลจึงควรเป็นบทต้นฉบับที่มีระดับภาษาที่ผู้แปลพอเข้าใจได้

- 2) แปลไม่ได้ความหมาย : เป็นงานแปลที่ผู้แปลสักแต่ทำให้เสร็จๆ ไป ส่วนมากจะใช้ วิธีเปิดหาคำศัพท์จากพจนานุกรมแล้วเชื่อมความหมายกับคำที่เหลือเอาเองโดยไม่ใส่ใจกับความหมายเดิมของบทต้นฉบับ ซึ่งผู้แปลก็มักยอมรับว่าตนเองก็อ่านงานแปลนั้นแล้วไม่เข้าใจ

การแก้ปัญหา – อ่านบทต้นฉบับให้จบ พยายามเข้าใจว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ โดยวิเคราะห์ไวยากรณ์ในบทต้นฉบับ แล้วลองเขียนร่างคำแปล อ่านบทต้นฉบับอีกเพื่อเก็บสิ่งที่ยังไม่ได้เข้าใจสำหรับพจนานุกรมจะใช้เมื่อเหลือคำศัพท์ที่หาความหมายแล้วไม่ได้จึงจะเปิดดูแล้วพิจารณาเลือกใช้ความหมายจากพจนานุกรมนั้น

- 3) แปลคำศัพท์ แปลความหมายผิด : ปัญหาข้อนี้มีสาเหตุหลายประการ เช่น ข้อผิดซึ่งเกิดจากความรู้และความไม่รู้ของผู้แปลและเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด

การแก้ปัญหา – ฝึกทำงานแปลมากๆ อ่านมากๆ เขียนมากๆ ฝึกวิเคราะห์ข้อผิด จากงานแปลของตนเอง และจากตัวอย่างและระมัดระวังไม่ทำข้อผิดนั้นซ้ำอีก

- 4) แปลสรุปหรือแปลรวบรัด : ผู้แปลหลายคนมักทำการแปลสรุปหรือรวบรัด โดยตัดจากบทต้นฉบับออก ซึ่งความที่ถูกตัดออกอาจเป็นความหมายสำคัญที่ผู้เขียนบทต้นฉบับต้องการจะสื่อถึงผู้อ่านและการแปลแบบนี้เป็นการผิดมารยาทอย่างยิ่ง การแปลสรุปมักทำให้บทฉบับแปลมีความหมายห้วนๆ ขาดตอน ทั้งนี้ก็เนื่องจากความไม่ละเอียดรอบคอบของผู้แปล

การแก้ปัญหา – อย่าตัดทอนความหมายใดๆออก ให้แปลให้ครบความ มีความอดทนที่จะวิเคราะห์บทต้นฉบับจนได้ความหมายครบถ้วนและอ่านบททวนดูว่ามีข้อความใดจากบทต้นฉบับขาดหายไป ในบทฉบับแปลหรือไม่

- 5) แปลเกินความหมาย ปัญหาข้อนี้พบอยู่ไม่น้อย ผู้แปลเก็บความหมายจากบทต้นฉบับได้ไม่หมดจึงเติมความหมายจากความคิดของตนเอง หรือต้องการเสริมความเข้าใจของตนเองลงไปในบทฉบับแปล ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำในการแปลเพราะจะทำให้ได้ความหมายไม่ตรงกับบทต้นฉบับ หรืออาจทำให้ความหมายผิดไปจากต้นฉบับ

การแก้ปัญหา – อ่านบทต้นฉบับให้เข้าใจ พยายามเก็บความหมายให้ครบถ้วน แปลตามความหมายนั้นโดยไม่เพิ่มเติมความคิดหรือความเข้าใจของตนเองลงไป หากคิดว่ามีข้อความที่ผู้อ่านจะไม่เข้าใจควรทำเป็นเชิงอรรถ อธิบายไว้ต่างหาก แล้วอ่านบทต้นฉบับแปลความทบทวนอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจ ได้ความหมายตรงกับกับบทต้นฉบับ

- 6) แปลไม่ตรงกับประเภทของบทต้นฉบับ : รูปแบบเนื้อหาของบทต้นฉบับเป็นอย่างไรในบทฉบับแปลก็ต้องคงให้มีรูปแบบเดิมไว้ เช่น บทต้นฉบับเป็นข้อความทางวิชาการ การแปลก็ต้องใช้คำศัพท์ทางวิชาการ การบรรยายข้อความก็ต้องเป็นภาษาทางการ ไม่ตัดทอนข้อความ โดยเฉพาะบทต้นฉบับที่เป็นการแนะนำวิธีการใช้ เช่น พวกคู่มือต่างๆ หรือฉลากยา ฉลากเครื่องสำอาง ตำราอาหาร เหล่านี้ต้องแปลเป็นแบบตรงตัว โดยคงข้อความไว้ให้ครบถ้วน ถ้าแปลแบบเอาความโดยคิดว่าอ่านแล้วพอเข้าใจก็เป็นพอ จะทำให้ผิดความหมายไป

การแก้ปัญหา – ศึกษาให้ดีกว่าก่อนว่าบทต้นฉบับเป็นรูปแบบใด แล้วจึงแปลไปตามนั้น โดยต้องยึดมั่นในความคิดที่ว่าบทต้นฉบับไม่ใช่งานของเรา เราต้องเคารพเจ้าของต้นฉบับ เราคือผู้ถ่ายทอดความหมาย ให้ถูกต้องเท่านั้นจะไปดัดแปลงรูปแบบของต้นฉบับตามใจชอบไม่ได้

- 7) แปลได้ภาษาไม่กระชับ : ปัญหาประการนี้เป็นเรื่องของศิลปะในการใช้ภาษาโดยที่ผู้แปลมีความรู้เป็นต้นทุนที่เป็นคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ของภาษาที่จะแปลไปซึ่งก็คือ ภาษาไทยไม่มากพอ ก็จะทำให้เลือกใช้คำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ ในบทฉบับแปลไม่ถูกกับรสของภาษาในบทต้นฉบับ หรือสื่อความหมายได้ไม่ตรง ที่ยิ่งไปกว่านั้น บางคนนึกคำภาษาไทยไม่ออกเลย ใส่คำบรรยายความแทนลงไปเลย ก็จะทำให้ได้บทฉบับแปลมีภาษารุ่มร่าม บางคนใช้คำทับศัพท์ซึ่งที่จริงคำนั้นมีคำศัพท์ในภาษาไทยอยู่ ภาษา

แปลที่ได้จึงอ่านแล้วไม่สละสลวย เป็นภาษาแข็ง หรือที่เรียกกันว่า ภาษานมเนย งานแปลจึงนั้นจึงไม่น่าอ่าน ถ้าภาษาแปลไม่ดีมากๆ ก็จะทำให้อ่านไม่เข้าใจเลยทีเดียว

การแก้ปัญหา – ฝึกอ่านงานเขียนรูปแบบต่างๆ ในภาษาไทยให้มาก โดยสังเกตคำศัพท์ สำนวนโวหารที่ใช้ในงานเขียนนั้นๆ อีกทั้งฝึกสังเกตคำพูดที่ใช้ในการสนทนาระดับต่างๆด้วย ผู้แปลต้องพยายามเข้าใจถึงรสของต้นฉบับ และศึกษาให้รู้ถึงภูมิหลังหรือความเป็นมาของบทต้นฉบับ และยังถ้ารู้ภูมิหลังของผู้เขียนบทต้นฉบับได้ก็ยิ่งจะดี ต้องหัดใช้พจนานุกรมให้เป็นไม่ใช่แค่เปิดหาคำศัพท์พอเจอความหมายของคำที่หนึ่งก็หยิบไปใช้ การใช้พจนานุกรมเป็น ก็คือ ต้องอ่านความหมายของคำศัพท์ที่มีในพจนานุกรมให้ละเอียด และดูด้วยว่าเป็นคำประเภทใด ดูว่ามีการยกตัวอย่างการใช้คำในความหมายนั้นๆหรือไม่ การใช้พจนานุกรมเป็นจะช่วยให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ สำนวนโวหารมาใช้ในภาษาแปลได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อพัฒนาทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีร้อยเอ็ดโดยใช้แบบฝึกหัดซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรม English program แผนศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น ผู้หญิงจำนวน 3 คนและผู้ชายจำนวน 1 คน รวมทั้งหมด 5 คนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนสตรีร้อยเอ็ด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 แบบทดสอบเพื่อศึกษาปัญหาการแปลภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
- 2.2 แบบฝึกทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
- 2.3 แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

- 3.1 แบบทดสอบเพื่อศึกษาปัญหาการแปลภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
แบบทดสอบแต่ละชุดประกอบด้วยประโยคต่างชนิดกัน 10 ประโยค ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 3.1.1 วิเคราะห์หลักสูตรภาษาญี่ปุ่นของสถานศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 3.1.2 เลือกประโยคชนิดต่างๆที่เป็นปัญหา
- 3.1.3 สร้างแบบทดสอบเพื่อศึกษาปัญหาในการแปลภาษาญี่ปุ่น

3.1.4 นำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

3.2 แบบฝึกทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3.2.1 วิเคราะห์หลักสูตรภาษาญี่ปุ่นของสถานศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.2.2 วิเคราะห์เนื้อหารายวิชาการแปลภาษาญี่ปุ่น

3.2.3 กำหนดรูปแบบฝึกทักษะให้สัมพันธ์กับรายวิชา

3.2.4 เลือกเนื้อหาวิชาที่เหมาะสม เพื่อบรรจุในแบบฝึกทักษะ

3.2.5 นำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

3.3 แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ

เป็นแบบทดสอบที่คัดเลือกประโยคชนิดต่างๆที่มักพบปัญหาเกี่ยวกับการแปลภาษาญี่ปุ่นที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นมาสร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการแบบฝึกทักษะ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญในการทำแบบฝึกทักษะ
ตรวจสอบหาข้อบกพร่อง หาค่าความยากง่าย อำนาจจำแนก แล้วแก้ไขจัดพิมพ์แบบฝึกดังกล่าว

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 นำแบบทดสอบเพื่อศึกษาการแปลที่เป็นปัญหาไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30คน
เรียงลำดับคะแนนนักเรียนที่มีคะแนนต่ำ 20 ลำดับแรกก็จะได้รับการแปลภาษาญี่ปุ่นที่เป็นปัญหา

4.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ก่อนใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการแปลภาษาญี่ปุ่น
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

4.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ

4.4 หลังจากสอน 30 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ทดสอบหลังเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
สตรีร้อยเอ็ด แผน ศิลป์-ญี่ปุ่น โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

5.1 วิเคราะห์การแปลที่เป็นปัญหา โดยหาค่าเฉลี่ย และร้อยละ(Percentage) ของประโยคที่เป็น
ปัญหาในการแปล

5.2 วิเคราะห์คะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

English program แผนศิลป์-สเปนทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว
คิดเป็นร้อยละ

5.3 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2
(เผชิญ กิจระการ.2544:44-51)

5.4วิเคราะห์หาค่าประสิทธิผล (The effectiveness Index:EI) ของแบบฝึกทักษะ ใช้วิธีของกูด
แมน เฟลทเซอร์และชไนเดอร์ (เผชิญ กิจระการ.ม.ป.ป. :1-6)

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมี 3 กลุ่ม ดังนี้

6.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

- 6.1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ
- 6.1.2 ค่าความยากง่าย(Difficulty)ของแบบทดสอบการแปลภาษาญี่ปุ่น
- 6.1.3 การหาค่าอำนาจจำแนก(Discrimination Index B) ของแบบทดสอบ
- 6.1.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบการแปลและแบบทดสอบก่อน
และหลังการใช้แบบฝึกทักษะ

6.2 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

- 6.2.1 ร้อยละ (Percentage)
- 6.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)
- 6.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่องการพัฒนาความสามารถทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5-18 โรงเรียนสตรีศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการแปลภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 ผลการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปลโดยใช้ชุดเกม

จากการทดสอบวัดความสามารถในการแปลครั้งที่ 1 โดยการใช้เกมได้คะแนนดังตารางที่ 1 ตารางที่ 4.1คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปลครั้งที่ 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18 จำนวน 15 คำโดยใช้เกมคารุตะ

ลำดับนักเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 1 รวม 15 คะแนน	ร้อยละ %
1	15	100.00
2	15	100.00
3	14	93.33
4	1	6.67
5	15	100.00
6	9	60.00
7	2	13.33
8	15	100.00
9	4	26.67
10	14	93.33
11	14	93.33
12	15	100.00
13	9	60.00
14	15	100.00
15	13	86.67
คะแนนเฉลี่ย	11.33	75.55
จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 60%	12	80.00
จำนวนนักเรียนที่ต่ำกว่า 60%	3	20.00

จากตารางที่ 1 ผลการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในการแปล โดยใช้เกม นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้เกิน 60% มี 12 คน คิดเป็นร้อยละ 80 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ต่ำกว่า 60% มี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20 คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ถูกต้องคือ 11.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.55

จากการทดสอบวัดความสามารถในการแปลครั้งที่ 2 โดยใช้เกมเรียงคำศัพท์ ได้คะแนนดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปลครั้งที่ 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18

ลำดับนักเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 2 รวม 15 คะแนน	ร้อยละ %
1	15	100.00
2	15	100.00
3	14	93.33
4	2	13.33
5	15	100.00
6	14	93.33
7	14	93.33
8	15	100.00
9	12	80.00
10	15	100.00
11	15	100.00
12	15	100.00
13	14	93.33
14	15	100.00
15	15	100.00
คะแนนเฉลี่ย	13.66	91.11
จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 60%	14	93.33
จำนวนนักเรียนที่ต่ำกว่า 60%	1	6.66

จากตารางที่ 2 ผลการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในการแปลครั้งที่ 2 โดยการใช้เกมเรียงคำศัพท์ นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้เกิน 60% มี 14 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ต่ำกว่า 60% มี 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.66 คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ถูกต้องคือ 13.66 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 91.11

จากการทดสอบวัดความสามารถในการแปลครั้งที่ 1 โดยการใช้เกมแมลงสาบ ได้คะแนนดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปลครั้งที่ 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18 โดยการใช้เกมแมลงสาบ

ลำดับนักเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน รวม 15 คะแนน	ร้อยละ %
1	9	60.00
2	12	80.00
3	10	66.66
4	1	6.66
5	12	80.00
6	9	60.00
7	0	0.00
8	9	60.00
9	8	53.33
10	15	100.00
11	13	86.66
12	9	60.00
13	13	86.66
14	9	60.00
15	8	53.33
คะแนนเฉลี่ย	9.13	60.88
จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 60%	11	73.33
จำนวนนักเรียนที่ต่ำกว่า 60%	4	26.66

จากตารางที่ 3 ผลการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในการแปล โดยการใช้เกมแมลงสาบ นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้เกิน 60% มี 11 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ต่ำกว่า 60% มี 4คน คิดเป็นร้อยละ 26.66คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ถูกต้องคือ 9.13คะแนน คิดเป็นร้อยละ 60.88

จากการทดสอบวัดความสามารถในการแปล โดยการใช้เกมกระชิบมีนักเรียนได้คะแนนดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการจำคำศัพท์คาตาคะนะครั้งที่ 2ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18 โดยใช้เกมกระชิบ

ลำดับนักเรียน	แบบทดสอบหลังเรียน รวม 15 คะแนน	ร้อยละ %
1	11	73.33
2	13	86.66
3	12	80.00
4	1	6.66
5	12	80.00
6	9	60.00
7	0	0.00
8	12	80.00
9	9	60.00
10	15	100.00
11	13	86.66
12	12	80.00
13	8	53.33
14	9	60.00
15	9	60.00
คะแนนเฉลี่ย	9.66	64.44
จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 60%	12	80.00
จำนวนนักเรียนที่ต่ำกว่า 60%	3	20.00

จากตารางที่ 4 ผลการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในการแปลครั้งที่ 2 โดยการใช้เกมกระดานนักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้เกิน 60% มี 12 คน คิดเป็นร้อยละ 80 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ต่ำกว่า 60% มี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20 คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ถูกต้องคือ 9.66 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 64.44

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน

จากการทดสอบวัดความสามารถทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น นักเรียนได้คะแนนรวมดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียนวัดทักษะความสามารถด้านการแปลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18

ลำดับนักเรียน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน รวม 30 คะแนน	ร้อยละ %
1	30	100
2	30	100
3	28	93.33
4	3	10
5	30	100
6	23	76.67
7	16	53.33
8	30	100
9	16	53.33
10	29	96.67
11	29	96.67
12	30	100
13	23	76.67
14	30	100
15	28	93.33
คะแนนเฉลี่ย	25	83.33
จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 60%	14	96.67
จำนวนนักเรียนที่ต่ำกว่า 60%	1	6.67

จากตารางที่ 5 คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียนวัดทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียน คือ 25 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.33 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้เกิน 60% มี 14 คน คิดเป็นร้อยละ 96.67 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ต่ำกว่า 60% มี 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67

จากการทดสอบวัดความสามารถในด้านการแปล นักเรียนได้คะแนนรวมดังตารางที่ 6
ตารางที่ 6 คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในด้านการแปลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18

ลำดับนักเรียน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน รวม 30 คะแนน	ร้อยละ %
1	20	66.66
2	25	83.33
3	22	73.33
4	2	6.67
5	24	80
6	18	60
7	0	0
8	21	70
9	17	56.67
10	30	100
11	26	86.67
12	21	70
13	21	70
14	18	60
15	17	56.67
คะแนนเฉลี่ย	18.8	62.27
จำนวนนักเรียนที่ผ่าน 60%	13	86.67
จำนวนนักเรียนที่ต่ำกว่า 60%	2	13.33

จากตารางที่ 6 คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียนวัดทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่น คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียน คือ 18.8 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 62.27 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้

เกิน 60% มี 13คน คิดเป็นร้อยละ 86.67 นักเรียนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ต่ำกว่า 60% มี 2คน คิดเป็นร้อยละ 13.33

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการพัฒนาทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/19 โรงเรียนสตรีศึกษา ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการแปลภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน

คำถามการวิจัย

นักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พื้นฐานของการแปลภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ชุดเกม มีความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นได้มากกว่าร้อยละ 60 หรือไม่

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/19 โรงเรียนสตรีศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนจัดการเรียนรู้พัฒนาความสามารถด้านการแปลภาษาญี่ปุ่นจำนวน 6 แผน ใช้ดำเนินการสอน 6 สัปดาห์ (2 คาบต่อสัปดาห์) โดยการใช้กิจกรรมเกมหลังการสอน
2. แบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปลภาษาญี่ปุ่น
3. เกมที่เกี่ยวกับตัวอักษรและคำศัพท์พื้นฐาน เกมใบคำศัพท์ เกมสร้างคำศัพท์ และเกมแมลงสาบ

วิธีการดำเนินงานวิจัย

เมื่อผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่าง โดยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถด้านแปลที่สร้างขึ้น สำหรับกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาในภาคเรียน 1 และ 2 ของปีการศึกษา 2565 เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์
2. ทำการทดสอบความสามารถด้านการแปลภาษาญี่ปุ่นหลังการสอนแล้ว 1 สัปดาห์ โดยใช้แบบทดสอบ หลังเรียน จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมคะแนนเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติพื้นฐานในการหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบหลังเรียน คำศัพท์ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60

2. คำนวณหาค่าเฉลี่ย และร้อยละของแบบทดสอบหลังเรียนวัดทักษะด้านการแปลภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เกม จำนวน 4 ชุด

5.1 สรุปผลการวิจัย

การทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ คำศัพท์พื้นฐานและไวยากรณ์ โดยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดเกม พบว่า การใช้เกมสร้างทักษะการแปล มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ 13.66 คิดเป็นร้อยละ 91.66 ส่วนเกมที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือเกมแมลงสาบ

2. จากการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านทักษะการแปลมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.33 และการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการสร้างไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 62.27 ซึ่งค่าเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปลสูงกว่าการทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านไวยากรณ์

3. จากการใช้แบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านแปลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18 โดยแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนละ 30 ข้อ พบว่า การทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านแปลในครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านแปลได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าร้อยละ 60 เป็นไปตามคำถามวิจัยที่ตั้งไว้ ว่านักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/18 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การแปลภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ชุดเกมมีความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นได้มากกว่าร้อยละ 60

5.2 การอภิปรายผล

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกม เพื่อพัฒนาทักษะการแปลภาษาญี่ปุ่นปรากฏว่า นักเรียนสามารถแปลออกมาได้ดี

โดยสามารถสรุปผลอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดเกมประกอบการเรียนการสอน เกมทำให้นักเรียนอย่างสนุกสนาน กระตือรือร้นไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน คำศัพท์ส่วนใหญ่จะอยู่ในเนื้อหาบทเรียนและนำมาจัดกิจกรรมที่มีลักษณะที่นักเรียนต้องเคลื่อนไหวและออกกำลังกายไปด้วย จากการสังเกตของผู้วิจัยขณะทำการสอน พบว่านักเรียนมีความตื่นตัว กระตือรือร้นที่จะเรียนอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่ทำกิจกรรมที่กำหนดไว้ให้นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือ กล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง ถึงแม้ว่าบางครั้งนักเรียนจะตอบผิดบ้างก็ตาม แต่นักเรียนก็มีความพอใจในการเล่น เกม ได้ฝึกทักษะต่างๆ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และ เขียน โดยมีโอกาสนำคำศัพท์ที่เรียนมาใช้ในการกิจกรรมเกมมีประโยชน์ในการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้เพลิดเพลินกับการเล่นเกมและยังช่วยในการทบทวนบทเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ทำกิจกรรมพบว่า เกมสร้างคำศัพท์เป็นเกมที่นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด เพราะเกมสร้างคำศัพท์เป็นเกมที่สามารถึงความจำเกี่ยวกับคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วได้ดี

อีกทั้งนักเรียนมีความกระตือรือร้นในการหาคำศัพท์เพื่อให้ทันกับเวลาที่กำหนด ทำให้เกิดความสนุกสนานในชั้นเรียน ส่วนเกมที่นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยน้อยสุด คือ เกมแมลงสาบ อาจเป็นเพราะ นักเรียนจะจดจำและจดจำแค่ตัวอักษรที่ตนเองกำหนด จึงทำให้ไม่สนใจฟังตัวอักษรอื่นๆ ทำให้การเล่นเกมแมลงสาบไม่เกิดประสิทธิภาพในการจำเท่าที่ควร

2.วิธีการสอนโดยใช้เกม เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ นักเรียนจะได้รับความรู้และเกิดการเรียนรู้จากการเล่น (ทิตินา แชมมณี, 2552)โดยผู้วิจัยได้นำเกมมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับคำศัพท์ที่เรียน โดยหลังการจัดกิจกรรมเกมในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถด้านการแปล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนละ 30 ข้อ ส่วนแรกคือคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการแปล ส่วนที่สองคือตัวไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแปล จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน นักเรียนได้ให้ความเห็นว่าการแปลมักจะยากที่คำศัพท์และไวยากรณ์

จากประเด็นต่างๆ ที่ได้อภิปรายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดเกม ส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกทักษะอื่นๆ ที่นอกเหนือจากการแปล นอกจากนั้น ยังทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน อีกทั้งยังเป็นแรงจูงใจที่ดีในการเรียนอีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 ในการใช้เกมประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน ครูควรชี้แจงกับนักเรียนถึงจุดมุ่งหมายของการเล่นเกมว่าเป็นเกมฝึกคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเกมเข้ามาประกอบเพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์และทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้

1.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูควรจัดทำเกมให้มีความหลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน และทำให้นักเรียนมีโอกาสมากขึ้นในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นมากยิ่งขึ้น

1.3 ครูอาจทำแบบฝึกหัดทบทวนให้กับนักเรียนหลังการสอนเพื่อช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ควรศึกษาการสอนโดยใช้เกมในการทดลองเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อศึกษาผลทักษะอื่นๆ

1.2 ควรเพิ่มระยะเวลาการทดลอง และการทดสอบให้มากขึ้น เพราะการเพิ่มระยะเวลาและการทดสอบจะเห็นถึงพัฒนาการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

